

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Noc kočky

■ garamond

Případy soudce Ti

Noc kočky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ garamond

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti: Noc kočky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Případy soudce Ti

Noc kočky

Nový případ soudce Ti

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Noc kočky

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval
i potom, co ji dočtete?
Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na
www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte.

V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

HLAVNÍ POSTAVY

Ti Žen-ci, soudce v Pu-jangu

Paní Lin Er-ma, První manželka soudce Ti

Druhá a Třetí paní, vedlejší manželky soudce Ti

Tao Kan, *Ma Žung* a *Tiao Tchaj*, pobočníci soudce Ti

Seržant Chung, osobní sluha soudce Ti

Sun Li-pen, bohatý tkalcovský mistr z Lan-fangu

Slečna Úsvit, hospodyně mistra Suna

Jüan Luo, archivář mistra Suna

Tung Tchien-chan, další bohatý tkadlec z Lan-Fangu

Slečna Štěstí, Tungova milenka

Slečna Ting-ting, tanečnice

Vdova Pao, návštěvnice lázní

Divoký mák, prostitutka

Pa Ťing, prodavač nudlí

Ťi Tie, Podkova pro štěstí, hrnčíř

Mo Fu-ni, zřízenec v lázních

Roku 673 n. l. je soudce Ti podprefektem ve městě Lan-fangu, nedaleko Mongolska.

I

*Kočka způsobí ve městě zmatek;
soudce chrání budoucnost svých kalhot.*

Onoho krásného jarního dne se soudce Ti připravoval na ranní audienci. Manželky mu doporučovaly, aby si vzal spodní oděv, v kterém neprochladne.

„Pročpak?“ zeptal se soudce.

„Náš drahý manžel zapomněl, že se dnes musí ponořit do řeky. Svátek Dvojí trojky už před několika dny začal, přece nechcete být v Lan-fangu jediný obyvatel, který nesvětil rituál.“

Ti se pokoušel zapomenout, že sotva se vypořádal se svátkem luceren, musí se zúčastnit svátku Dvojí trojky, a to ho čeká svátek dračích člunů. K povinným úkolům podprefektů patřila i spousta obřadů, které v Číně udávaly životu tempo. Podprefekt Lan-fangu se z toho pokusil vykroutit.

„A kdybych tam pro jednu nešel? Ještě jsem nestrávil novoroční, zeleninu dlouhověkosti‘ a příští měsíc budeme mít ovesnou krupici Čistého jasu.“

Jeho tři manželky vykřikly jedním hlasem.

„Ach! Vaši občané by to nepochopili! Jako vtělení Císaře musí náš vznešený manžel bdít nad občanskými obřady!“

Když tak jejich vznešený manžel poslouchal, jak trvají na tom, že ztělesňuje nejvyšší moc, občas si říkal, jestli náhodou nemají dojem, že jsou vdané za Nebeského draka osobně. Vtělený Císař nikterak netoužil ponořit se do řeky, rozvodněné po tání sněhu v horách, když první květinčky teprve nesměle prorážely travou na svazích.

„Půjdu tam po vás,“ odvětil v posledním pokusu o přežití.

Manželky řekly, že si očistnou koupel naplánovaly právě na dnešek, což mu poskytlo malý odklad, než bude to ledové smočení muset podstoupit.

Ti, oblečení do krásných zelených šatů a černého čepce s křídélky, který byl symbolem jeho povolání, odhrnul závěs zakrývající dveře a vstoupil na pódium soudní síně. Posadil se k nízkému stolku a pochmurně pohlédl na těch několik měšťanů, kteří toho dne usoudili, že je kvůli jejich trampotám záhodno obtěžovat soudce.

První případ se týkal nějakého nemravy, který využil svátku k tomu, aby se popásl očima na ženských. Před pódiem poklekli tři muži. Jako každoročně tito tři lázeňští mistři vybudovali u řeky dočasné zařízení obehnané bambusovými palisádami. Měli tak usnadnit rituální omývání, které slavnost Dvojí trojky vyžadovala. Postarali se i o ručníky a o restaurační místnost, kde se na vařičích připravovaly nudle. Postavili dvě řady soukromých kabin,

jednu pro muže, druhou pro ženy, oddělené příčkou, která chránila cudnost dam. No a nějaký mizera byl dvakrát přistižen, jak ženy, oddávající se obcování s jarní obnovou, špehuje.

„Kdo toho šmíráka viděl?“ zeptal se Ti.

Jeden z lázeňských mistrů vstal a vyzval dvě ženy, aby přistoupily blíž. Přesvědčil je, aby přišly k soudu, i když se styděly, že byly přistiženy nahé. Stěžovatelé soudci řekli, že se zavazují zaplatit soudní výlohy, když bude viník přísně potrestán. Kdyby se obyvatelé Lan-fangu domnívali, že v jejich zařízení nejsou koupající se ženy v bezpečí, nezbylo by jim než zavřít krám.

„Tohle je vdova Pao,“ řekl obchodník a postrčil jednu z žen před pódium.

Dle vzpřímené postavy a přísné tváře to očividně byla zámožná měšťačka, kterou obtěžovali při posvátném omývání a kterou teď obtěžují tím, že ji dostrkali sem. Pod četnými vrstvami látek, do nichž se halila, musela být štíhlá. Do umně spleteného drdolu si zapíchla dvě krásné jehlice z tepaného stříbra a její tvář nesla stopy líčení. Ti rád věřil, že i když byla vdovou, musela ta oběť vzbudit chutě chlípníků.

Paní Pao vysvětlovala na půl úst, že si nějaký neznámý muž dovolil ji pozorovat, když se oddávala rituálu v tom nejprostším úboru, tak jak je to obvyklé.

„Začněte od začátku,“ požádal ji soudce Ti. „Nevynechte žádnou podrobnost.“

Aby měla větší pohodlí, pronajala si vdova Pao pro svou služku a pro sebe dvě sousedící kabinky. Když vycházela

z řeky, všimla si, že v ohrazení je vidět lidské oko. Zřejmě jakýsi darebák roztáhl dva stvolý bambusu, aby ji mohl šmírovat. Vzkypěla v ní krev, nebyla ten typ, který před urážkou uteče. Než se trochu zahalila a skočila za tím zloduchem do chodby, už zahlédla jen jeho tvář a pak prchající zadnici.

„Viděl toho vetřelce i někdo jiný?“ zeptal se Ti.

„Bohužel, moje služebná byla ve vodě a ničeho si nevšimla,“ odpověděla vdova a ukazovala na děvče stojící v první řadě.

Ti se v duchu divil, proč ten ničema nešpehoval raději ji, svěží jako jarní růžička, zatímco její paní měla spíš pichlavý šarm podzimního bodláku.

Druhá návštěvnice lázní, která to monstrum přistihla při činu, více odpovídala představě oběti takového přečinu. Byla to asi třicátnice, oblečená velmi prostě a s drdolem bez ozdob, ale bezpochyby sošných tvarů. Oděv projmutý v pase nechával tušit, že je pěkně baculatá. Byla by dokonce krásná, kdyby trochu dbala o svůj vzhled. Ale zdálo se, že svádění je její nejmenší starost, a ta mrzutá příhoda jí určitě chuť nedodala.

Slečna A zažila tutéž nepříjemnost další den. Na rozdíl od vdovy viděla agresora dost dobře, dovolil si ji sledovat z vrchu hrazení. Soudce Ti to potěšilo.

„Jak vypadal?“

„Jako kočka, vznešený soudce.“

„Prosím?“

Podle slečny A měl ten nevychovanec krásný knír, tvořený dlouhými tuhými vousy, jako mívá kočka.

Ti se sklonil k lázeňským mistrům, kteří stále postávali u paty pódia.

„Ta žena pije?“ zašeptal.

Lázeňští vypadali ještě zkormoucenější, než když přišli. Jedním hlasem zaúpěli. Soudce naléhal.

„To jí ten incident vlezl na mozek?“

„Naopak, vznešený soudce, je to velice rozumné!“ řekl jeden ze stěžovatelů.

Jeho kolega si přisadil v podobném duchu.

„Snažně Vaši Excelenci prosíme, aby vzala v úvahu možnost, že břehy, na kterých jsme si zřídili podnik, obchází duch!“

Od předchozího večera se vykládalo, že v rituálních lázních straší kočičí duch. Mohlo jít i o stvoření schopné se v kočku měnit a tak koupajícím se ženám snadno pláchnout. Ty proměny, zcela obvyklé v čínské mytologii, vysvětlovaly, proč nebyl nikdo přistižen.

„Ano, tím se všechno vysvětluje,“ řekl soudce Ti.

Podle těch dvou obchodníků se ta tvrzení čile šířila ve všech městských čtvrtích. Že by se mezi smrtelníky vrátila duše nějakého utopence v kůži domácího zvířete? Nebyl by to výjimečný případ, obzvlášť v místech, kde docházelo k nespravedlivým úmrtím, jako je právě utopení.

„A vy vždycky hned pomyslíte na mě, když má být napravena nějaká nespravedlnost,“ uzavřel to soudce.

Všichni přítomní v sále pokývali hlavami.

„Dobrá. Spolehněte se na mě. Přijmu nezbytná opatření.“

Nezbytná opatření spočívala v tom, že nechají kočky na pokoji a počkají, až panika sama od sebe opadne. Ti nehodlal se sítí v ruce běhat za lanfangskými potulnými zvířaty. Také bylo potřeba během svátků hlídat konzumaci alkoholických nápojů.

Ti se vrátil do svých komnat a jeho manželky zatím hledaly ve starých svazcích pohádky plné lstivých lišek, které by mohly číst svým dětem. Měl pro ně novinu.

„Vaše koupel v řece byla zrušena! Vypadá to, že si nějaký sprosták dovoluje špehovat ženy přes hrazení!“

„Ach!“ utrousily dámy Ti.

„Podezřívají ducha nějaké kočky.“

„Myslela bych spíš ducha nějakého prasete,“ řekla Třetí paní.

I když ta příhoda byla bizarní, měla aspoň tu výhodu, že ho pobavila mezi dvěma nudnými spory, které měl rozhodnout. Občané Lan-fangu pod jeho správou měli prapodivné rozmary.

„Nevím, proč by měla ta kočka šmírovat svlečené ženy: ať jsou kočky jakkoli zvláštní, nahota je vůbec nezajímá, samy jsou nahé pořád.“

První paní byla jiného názoru.

„Ať mi můj manžel promine, ale kočky mají to štěstí, že nosí velice hebký kožešinový plášť. Mimochodem, ty své bychom si rády nechaly na zimu podšít. Ale raději liškou nebo hermelínem.“

Ti měl dojem, že bude potřebovat ještě mnoho dobrovolných příspěvků od postižených lázeňských mistrů,

než dostojí finančním požadavkům svých družek na ošacení.

Malými krůčky k nim přistoupil seržant Chung v domácích moltonových střevících, které mu umožňovaly klouzat po všech podlahách v ja-menu bezhlučně jako kočka. Podával soudci vizitku z červeného papíru. Ti rozložil všech osm dílků a přečetl si jména a funkce, které na nich byly napsány.

„Co mi ten Sun Li-pen chce?“

„Rád by byl přijat, vznešený soudce.“

„Jestliže zmeškal poslední jednání, ať přijde zase zítra.“

„Mistr Sun si přeje hovořit s Vaší Excelencí soukromě, prý aby se jeho problémy nerozkřikly.“

Ti odvětil, že tedy toho Suna přijme ve své pracovně. Jedním z figlů, o něž se opírala práce podprefekta, bylo neodporovat místním významným osobnostem, které mají v okrese velký vliv a znají kraj lépe než on. Nakonec problém, který sem toho muže přivádí, nemůže být horší než příhody démonické kočky. Určitě zase půjde o nějakou hloupou otázku z katastrálního seznamu nebo o konkubínu na útěku, to bude změna po náporu pověřčivců, kterému právě musel čelit.

Pracovnu si nechal zařídit v rohové místnosti, ze které se šlo na jedné straně do zahrádky za soudní budovou, na druhé pak na hlavní nádvoří. Ti se vždycky snažil vyhradit si takové příjemné a izolované místo, ať to bylo v kterékoli provincii, kam ho poslali vykonávat tchangskou spravedlnost. Rád pracoval v klidu, tiché a harmonické

prostředí mu pomáhalo uvažovat o záhadách četných proměn, jimiž prochází lidská špatnost.

Návštěvník, kterého uvedl seržant Chung, byl velký obchodník v obojím smyslu slova. Sun Li-pen, asi padesátiletý, byl pod čepcem pravděpodobně plešatý. Nějaký bůh, asi bůh obchodu, si ho označoval na jedné převislé tváři třemi mateřskými znaménky umístěnými do trojúhelníku. Na znamení úspěšnosti halil své zakulacené tělo do vyšíváných látek, tak drahých, že z něj dělaly chodící reklamu. Po obvyklé výměně zdvořilostí a vzájemných dotazech na zdraví příbuzných, které ani jeden z nich nikdy neviděl, se posadili proti sobě k nízkému stolku, na nějž seržant Chung položil kouřící čajovou konvici.

„Čemu vděčím za potěšení z vaší návštěvy?“ zeptal se soudce.

„Troufl si na mě nějaký opovážlivý zloděj!“ odpověděl Sun Li-pen se zamračeným obočím a s povislými tvářemi chvějícími se potlačovaným hněvem.

„Pořád je to lepší, než kdyby si na něj troufla kočka!“ pomyslel si Ti, rád, že snad už ta série zvířecích přečinů skončila.

Návštěvník byl přesvědčený, že někdo z jeho podřízených informuje konkurenci pokaždé, když se chystá uzavřít výhodný kontrakt s třetí stranou.

„Chci, aby byl ten bídák exemplárně potrestán!“ uzavřel obchodník.

Kdyby mu toho provinilce dodali na podnose, Ti by ho rád potrestal, ale tušil komplikace.

„Jestliže jste tu otázku nevyřešil sám a toho beztaktního zrádce jste nevyhodil, hádám, že neznáte jeho jméno...“

„Jasnozřivost Vaší Excelence je stejně výjimečná jako tento nápoj,“ řekl Sun Li-pen a odložil šálek. „Nikdy bych si nedovolil vás obtěžovat, kdyby šlo o obyčejné osobní neshody. Ale problém je, že vedu dovozní podnik, který je pro stát nezbytný.“

Ti soudil, že slova jako podnik, nezbytný a stát nejdou dost dobře dohromady.

„Mohu se zeptat, v jakém odvětví vykonáváte tu pro stát nezbytnou činnost?“

Stěžovatel odvětil, nikoli bez hrdosti, že dováží rouna stepních koz a nechává z nich tkát hebké a odolné vlněné látky.

„Jako třeba tyhle,“ řekl a ukazoval přitom na soudcovy nabírané kalhoty.

Ti pochopil, že odhalení toho záhadného prospěcháře se po něm chce proto, aby mohla být zachována měkkost jeho kalhot.

Kozy s tou nejlehčí srstí nežily v Kvetoucí říši, potřebovaly širé prostory, aby se jim dařilo a jejich vlna byla teplá a zároveň měkká. Chovali je barbaři zvaní Tanguti, kteří překračovali Velkou zeď, aby prodali výsledek stříže ve městech na severu, jako bylo toto. Výroba látek představovala pro okres značný zdroj zisku. Také transport vlny do dalších krajů přispíval k zásobování státní pokladny, obchodníci z něj bohatli a živil celou armádu rukou. Proto se starosti mistra Suna týkaly státu a v první řadě jeho samého, podprefekta.

„Vaše Excellence asi ví, že jsem hlavním dodavatelem zdejší posádky i tohoto ja-menu,“ upřesňoval obchodník. „Jestli budu nadále přicházet o smlouvy, obávám se, že naši slavní vojáci a naši skvělí mandaríni už se s levným oblékáním nebudou moct spoléhat na mě.“

Soudce Ti začínala ta příchuť nadutosti, ne-li vydírání, již se jeho promluva vyznačovala, rozčilovat. To vysocí úředníci jako on sám zabezpečovali chod země, ne dodavatelé vlněných kalhot.

„Vidím, že jde o soukromý spor,“ odvětil suše. „Věřte, že jen s politováním se ja-men bude muset zásobovat u vašich konkurentů.“

Sun Li-pen přijal tu poznámku jako profesionální nákupčí, který už prošel mnoha dražbami.

„To jistě, ale od nich nedostanete tu výraznou slevu, kterou jsem vám ochoten poskytnout já,“ odpověděl s přivřenýma očima, jako kočka, která čeká, jestli myš vyleze z díry.

Ten chlap uměl zasáhnout správce administrativy s věčně prázdnými truhlicemi přímo do srdce. Tím spíš, že služební postup soudců závisel na jejich obratnosti v plnění těch truhel penězi.

„Moji pobočníci a já jsme tady, abychom usnadňovali počestným poddaným Jeho Veličenstva život,“ opáčil Ti, než osobně znovu obsloužil budoucího dodavatele svého zimního vybavení. „Máte ponětí, kdo by tím viníkem mohl být?“

Podle mistra Suna mohli prozrazovat jeho obchodní záměry konkurenci jen čtyři členové jeho domácnosti.

Ostatní zaměstnanci, řemeslníci, strážé, vrátní, obchodní zástupci stále na cestách, zastávali velice podřadná místa. Většina z nich neuměla ani číst, dalo by jim pořádnou práci rozluštit, co stálo na jeho sviticích s účetnictvím a s korespondencí. Neúčastnili se důležitých porad a dostávali jen jednoduché rozkazy týkající se přímo tkaní nebo odnášení balíků vlny. Ale přesto už několik měsíců dostávali pastýři zpoza Velké zdi od konkurence nabídky částek o něco vyšší, než nabízel on!

„V tom případě,“ řekl Ti, „vidím snadný a jistý způsob, jak viníka odhalit. Oznamte, že do města právě přijel jeden Tangut, aby tu prodal svou vlnu, uveďte každému z těch podezřelých jinou sumu a uvidíme, kolik tomu barbarovi vaši konkurenti nabídnou. Částka nejbližší jedné z těch čtyř číslic nám ukáže jméno toho zrádce.“

Třebaže to byla důvtipná myšlenka, na tváři mistra Suna se neobjevil žádný záblesk naděje.

„Byl by to dokonalý plán, vznešený soudce, ale bohužel se už dvacet dní žádný chovatel koz v karavanseráji neobjevil.“

„O to se nestarejte. Nařídím jednomu ze svých mužů, aby se za toho barbara ze stepí vydával. Na vás bude jen předstírat, že jste s ním vstoupil do tajného jednání. Udělejte to, jak jsem řekl, a za dva dny budete znát jméno zrádce, který vám kazí spánek.“

Když Ti usoudil, že se mu od Sun Li-pena dostalo dost díky a poklon, vstal, aby rozhovor ukončil. Důmyslnost tchangských úřadů měla znovu prokázat svou nadřazenost nad nízkými pudy chamtivých prospěchářů.

II

*Soudce Ti promění otrhance v boháče;
volavka se setká s květinou před zraky kočky.*

Třetí manželka, nejvzdělanější ze všech tří, pomáhala soudci vybrat staré básně o přírodě, které by mohly být předneseny u příležitosti svátku Dvojí trojky, když si Ma Žung přišel pro rozkazy.

„Potřebuji důvěryhodného muže pro choulostivé poslání,“ oznámil mu soudce.

„Ano, vznešený soudce.“

„Bude muset být obratný a vyhnout se všemožným léčkám.“

„Ano, vznešený soudce.“

„Nesvěřil bych ten úkol ledaskomu. Vyžaduje bystrozrak a oddanost.“

„Ano, vznešený soudce.“

„Dojdi mi pro Tao Kana.“

Ma Žungovi chvíli trvalo, než opustil místnost, ne že by váhal plnit příkazy, ale protože tento byl pro něj jako rána holí do břicha.

To vzbudilo zvědavost Třetí paní.

„Ne že bych se míchala do soudních tajemství, ale mohla bych vědět, co je předmětem té mise, kterou chce můj drahý manžel svěřit napravenému podvodníkovi?“

Šlo o to hrát úlohu obchodníka s kozí vlnou. Tao Kan měl představovat kmenového náčelníka zpoza Zdi, který přijel s cenným nákladem. Předstíral by, že se zajímá o městská rozptýlení, účastnil by se rituálů Dvojí trojky, provedl by rituální lázeň v řece a tak dále.

„To mu udělá dobře,“ řekla Třetí paní. „Mise, při kterých se musí umýt, byste mu měl svěřovat častěji.“

„Podívá se na býčí zápasy, koupí si pár tretek, bude se usmívat na hezká děvčata, zkrátka bude dělat všechno, co mají barbaři rádi, když nás přijedou navštívit.“

„Ale váš pobočník není žádný nově příchozí,“ namítla Třetí paní. „Ve městě ho znají, s těmi jeho potouchlými způsoby a nenechavýma rukama.“

„Ach, o to se nebojím: když se čistě oblékne a bude velkoryse rozdávat spropitné, nikdo ho nepozná.“

Třetí paní odešla a nechala manžela vyložit dotyčnému, co od něj očekává. Tao Kan byl hubený čahoun, zpola bezzubý, s chlupy porostlou bradavicí na tváři, ale oči mu svítily mazaností. Když už to tedy nebyl ze všech tří ten nejčestnější, byl rozhodně nejprohnanější. Seržant Chung nalil soudci šálek čaje, ale ostentativně zapomněl nabídnout i bývalému trhanovi, kterého jeho pán kdoví proč přijal mezi své služebnictvo.

„Všechno jsem nechal připravit,“ řekl Ti. „Půjčím ti několik sluhů z ja-menu a ti tě budou doprovázet, až přijedeš

do města jako obchodník s vlnou. Ubytuješ se v karavan-seráji. Jestli to Sun Li-pen dobře zařídil, brzy tě osloví jeden z jeho konkurentů a nabídne ti, že tvůj pomyslný náklad odkoupí. Dobře si zapamatuj částku, kterou ti za něj nabídne, a podáš mi o ní zprávu. Tím bude tvoje poslání splněno.“

„Jak mám naložit s časem?“ ptal se Tao Kan.

„Dělej, co dělají na cestách barbaři. Užij si svátek, jdi tam, kde najdeš nějakou zábavu. Ale hlavně se vyhni hraní! Soudní majetek není zlatý důl Boha kovolijectví!“

Soudcův pobočník měl připomínky, pokud jde o upřesnění jeho role.

„Boháč v náladičce vždycky pozve na večeri nějaké krásné dámy z čajoven, vznešený soudce.“

„Jsi špatně informován. Jsou i počestní boháči.“

„Takové neznám.“

„V tom případě by ses možná mohl vydávat za eunucha Velkého Mogula. Stačilo by tě nechat vykastrovat, hned bys byl uvěřitelnější.“

Tao Kan nemohl potlačit zděšený úšklebek.

„Vaše Milost může na honoráři pro chirurga ušetřit, spokojím se s tím, že ty krásky budu obdivovat z dálky. Počítalo se aspoň s pořádnými výdaji na baštu?“

„Kdyby ti nestačily, věz, že eunuchové drží dietu, aby netloustli,“ odpověděl Ti a prsty předváděl cvakání nůžek.

Tao Kan se uklonil na znamení, že se přizpůsobí očekávání svého pána.

„Mistr Sun významně přispívá do pokladnice tohoto okresu,“ pokračoval pán. „Proto mu ja-men hodlá poskytnout

podporu. Nicméně by nebylo rozumné vydávat víc, než dělají příjmy, které od něj za dané období dostaneme.“

„Jak dlouho budu mít tu čest hrát úlohu bohatého barbara?“ zeptal se rychlokvašený herec.

„Ne dost dlouho na to, aby si tvůj zadek zvykl na měkké hedvábné polštáře, to buď ujistěn.“

Tao Kan poukázal na to, že absolutně potřebuje kormorníka.

Zámožní cestovatelé ho vždycky měli, aby jim zpříjemňoval tvrdé táboření na nepohodlných místech. Ti mu dovolil zvolit si mezi personálem.

„Volím seržanta Chunga!“

„Vážně?“ řekl Ti, kterému vadilo, že se bude muset dva dny obejít bez svého hlavního sluhy.

„Využije toho k tomu, aby mě naučil dobrým způsobům, které mu tak leží na srdci.“

„Proč ne,“ řekl si pro sebe soudce Ti.

„Souhlasím.“

Tao Kan začal tomu poslání přikládat velký význam. Od té doby, co vstoupil do soudcových služeb, jím Chung ustavičně a otevřeně pohrdal. Taková radost, být mu nadřízený, i když jenom na dva dny! Mise bude zdrojem potěšení, které by nevyvážilo ani stříbro, pomsta mu vynahradí skromnost přidělených prostředků. Boháči byli na drobný personál často nepřijemní; o to víc se bude shodovat se svým modelem.

Potřeboval také pomocníka, který bude nosit zavazadla, plnit všední úkoly, které jsou nehodné velkoobchodníka, a zajišťovat jeho ochranu. Ti se rozhodl přidělit mu Ma

Žunga, statného chlapíka stejně pevných svalů jako pevných nervů.

Sotva Tao Kan vyšel ze soudcových komnat, srazil se s ním v chodbě.

„Soudce mi tě přidělil k výlučným službám!“ prohlásil.

„A nač? Abych tě utopil v řece?“

Potom narazil na Chunga, který se vracel s velkým džbánem.

„Jeho Excellence rozhodla, že mi budeš v příštích dnech sloužit.“

„Prasata nepotřebují slouzíci,“ odbyl ho Chung a pokračoval v cestě.

„Bude to pro tebe příležitost naučit mě způsobům vychovaných lidí!“ houkl na něj Tao Kan.

„Prasata se nepotřebují učit, jak se mají válet v blátě.“

Soudcův pobočník s radostí konstatoval, že se mu bude pobyt v karavanseráji nesmírně zamlouvat.

V jednom z privátních salonků si soudcovy vedlejší družky roztíraly barvičky na výrobu líčidel. Manžel jim oznámil, že Tao Kana chvíli neuvidí.

„Poslal jsem ho na několik dní žít jinam.“

„Skvělý nápad,“ řekla Druhá paní. „Proč jen na několik dní?“

„Musí splnit jedno choulostivé poslání.“

„Náš vznešený manžel se nikdy nebojí riskovat,“ řekla Třetí paní.

Když bylo vše připraveno, tři vyslanci soudce Ti opustili město, každý zvlášť, aby nebudili pozornost. Seržant

Chung, sledován veřejnými posluhy, kteří nesli zavazadla, prošel východní bránou, zatímco Ma Žung obešel město zvenčí. Tao Kan, který vyrazil před nimi, je očekával v první vesnici, kde měl čas ochutnat vepřovou nádivku na citronech; už ta byla příslibem luxusu a štěstí.

Pro tuto příležitost byl najat vozík tažený dvěma voly. Shodili čínské oblečení a převlékli se do šatů typických pro sever, které měl ja-men ve skladech. V botách z vyřezávané kůže, v kalhotách a čepcích podšitých kuní kožešinou už v sobě neměli nic z chanského lidu, k němuž všichni tři náleželi. Tao Kan s těžkým řetězem kolem krku a několika péry v pokrývce hlavy měl pocit, že je přesně tak bohatě okrášlený, jako mohl být barbar narozený v končinách bičovaných větrem. Jeho přísluhovači byli oblečení poněkud střízlivěji, ale byli čistí a slušně učesaní. V tomto ohledu nebyl jejich nový pán spokojen.

„Nevypadáte, že jste šli celé dny stepí. Pochybuji, že by k nám pastýři chodili čistounčí jako zlatí Buddhové!“

Zadupal nohama v prachu cesty, zahalil je oblak, a pak na ně házel plnými hrstmi kravince.

„To už je lepší,“ prohlásil spokojeně jako umělec hodnotící své dílo.

Vyšvihl se na vůz a pohodlně se překulil do balíků slámy, které měly obsahovat vlnu. Skupinka se dala do pohybu a dva z nich, potřísnění výkaly a špínou, přežvykovali na účet třetího chmurné myšlenky.

Když dospěli k hradbám Lan-fangu, pomalu jako cestující, kteří za sebou mají dlouhou cestu, vmísili se mezi

početné venkovany procházející bránou. Stráže chtěly vědět, co přivázejí.

„Kozí srst,“ odpověděl Ma Žung.

„Musíme všechny vaše balíky otevřít, abychom stanovili výši poplatku.

„Já mám tu platbu připravenou,“ řekl Ma Žung a podal mu malý sáček.

Strážný z něj vytáhl korespondenční svitek, a ačkoli byl negramotný, poznal pečeť soudu.

„Počkej tady,“ řekl tomu neobvyklému chovateli, který platil papírem.

Vystoupal do strážnice v patře brány a podal pytlík důstojníkovi; ten dokument rozvinul.

*Já, Ti Žen-ci, podprefekt v Lan-fangu, nařizuji každému,
kdo si přečte tato slova, aby nechal projít moje posly
a nepůsobil jim potíže ani nekontroloval jejich náklad.
Kdo neuposlechne, bude potrestán.*

Po straně byly podpisy soudce, jeho prvního tajemníka a kapitána biřiců. Důstojník vrátil svitek podřízenému, vyklonil se z okna strážnice a křikl na své muže dole, že je všechno v pořádku.

Stráže se rozestoupily jako bambusový les na úpatí kouzelné hory a trojice pokračovala v cestě až ke karavanseráji.

Byla to mohutná stavba, jejíž zdi pokryté nažloutlou mazaninou měly vysoko položená malinká okna. Jakmile natrefili na někoho z personálu, Chung požádal vysokým

a silným hlasem o to nejkrásnější ubytování pro svého pána, bohatého chovatele koz na vlnu, s tak početnými stády, že ani on sám neví, kolik má přesně zvířat. Údajný milionář, zbohatlý z kozích kůží, za ním čněl prkenně a mlčenlivě, jak se na tak významnou osobnost slušelo.

„Vepředu máme dva krásné pokoje,“ navrhoval zaměstnanec karavanseráje. Vznešená postava obchodníka s vlnou neztratila nic ze své strnulosti, nicméně přešlápla lehce zleva napravo.

„Můj pán by raději bydlel vzadu,“ přeložil to seržant Chung.

„I vzadu máme dva krásné pokoje, ale jsou dražší,“ upozorňoval sluha.

Hrdému synovi stepí stačilo syknutí, aby všichni pochopili, že klid je mu přednější než jeho peníze.

Nově příchozí si navíc najali místnost v přízemí, kde uskladnili své drahocenné balíky. Když se chtěli dva sluhové chopit zavazadel, Tao Kan nechal konečně zaznít svůj hlas s protáhlou intonací typickou pro obyvatele severu.

„Jen to nechte!“ prohodil k nim autoritativně. „O to se postará můj otrok. Stěžuje si, že mu cestou ztuhly svaly, trocha cvičení ho rozhýbe.“

Ma Žung neměl chuť rozhýbat si svaly, ale spíš Tao Kana nakopnout. Nejprve musel velký kufr vyprázdnit, protože ho naložili spoustou pokrývek, aby dělal dojem, že je plný šatů. Potom ho musel vytáhnout po schodech až do posledního patra, kde bude ubytován jeho pán.

„Je to tu špinavé,“ prohlásil Tao Kan, když spatřil apartmán.

„Dole máme jeden pokoj volný,“ opáčil sluha.

Všichni zase sešli dolů včetně zavazadla a otroka.

„Přece jen se mi víc líbí ten první,“ řekl Tao Kan.

Vydal se toutéž cestou opět nahoru, bez jediného pohledu na nešťastníka, který se za ním vlekl celý zadýchaný s kufrem na zádech, a vrátil se do horního patra s podotknutím, že jeho sluhové budou zkrátka jen muset důkladně vygruntovat. Ozval se velký rámus a všichni nadskočili. Ma Žung upustil kufr a rychle došel k nerozhodnému barbarovi s pohledem, v němž bylo lze číst vražedné úmysly. Tao Kan se na jednom schodu zastavil a otočil se, takže měl výhled na tu horu masa, která šplhala za ním.

„Nezapomínej na úctu, jíž jsi povinován Velkému Ti!“ vypálil na zrudlého služebníka.

Nějakým zázrakem se dotýčný služebník omezil na to, že se vrátil pro zavazadlo.

„Kdo je Velký Ti?“ zeptal se zaměstnanec karavanse-ráje, který přinesl seržantu Chungovi několik kartáčů a smetáků.

„To je náš Bůh spravedlnosti, dává každému, co si zaslouží.“

„My taky máme v okrese jednoho Ti,“ řekl sluha, „ale v jeho spravedlnosti není nic božského.“

„Jsem si jistý, že váš místní soudce je dokonale povoláný,“ řekl Chung.

Sluhova víra v lanfangského podprefekta se nezdála tak pevná jako víra chovatelů koz v jejich boha.

„Jo jo,“ odvětil. „Každopádně bude ještě lepší v příštím roce.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Případy soudce Ti: Noc kočky.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.